

Házael González

Per segon mes consecutiu, ens trobem a la cartellera amb dos films amb música del mateix compositor, i a més d'això, tenim també una altra pel·lícula que porta música no d'ell, sinó del seu germà, que també és compositor de cinema. Això pot semblar ben estrany, rar o atípic, però precisament el músic de qui parlem avui és d'allò més atípic, tan atípic que és prou desconegut del gran públic, encara que les seves feines siguin de molt bona qualitat.

Mychael Danna, canadenc i germà del també compositor Jeff Danna (encara que no tan distingit, però la música que ha compost per a *Resident Evil: Apocalipsis* —*Resident Evil: Apocalypse*, Alexander Witt, 2004— no està gens malament), és un compositor jove que es va ficar al món de la banda sonora de forma seriosa l'any 1987, amb *Caribe* (id., Michael Kennedy), i que, ben aviat, es va ajuntar amb un director no precisament comercial ni fàcil, de nom encara més rar que el seu: Atom Egoyan. Junts varen començar amb *Guiones Cambiados* (*Speaking Parts*, 1989, en què el mateix Danna fa d'actor interpretant un guitarrista), i varen continuar junts fent obres com *El Liquidador* (*The Adjuster*, 1991), *Exotica* (id., 1994), *El Viaje de Fe-*

licia (*Felicia's Journey*, 1999), *Ararat* (id., 2002)... i això continua fins avui. És clar, l'obra del director és, com a mínim, especial: no falta gent que l'ha qualificat com el David Lynch egipci (encara que jo personalment crec que no n'hi ha per tant), i és ben cert que unes pel·lícules així demanen un compositor arriscat, capaç de fer feines plenes de renous experimentals i composicions difícils i no sempre bones d'escoltar, però aquest és el gran encert (i la gran capacitat professional) de Mychael Danna, i és que, mantenint les seves feines *outsiders* i atípiques, s'ha passat al cinema comercial no ja sense problemes, sinó també amb molta fortuna. Exemples no ens falten: des d'aquella meravellosa composició per *Inocencia Interrumpida* (*Girl, Interrupted*, James Mangold, 1999), passant per col·laboracions amb directors com Joel Schumacher (*Asesinato en 8mm* —*8mm*, 1999—), Ang Lee (*La Tormenta de Hielo* —*Ice Storm*, 1997—), el debut de l'actor Denzel Washington com a director (*Antwone Fisher* —id., 2002—), la directora hindú Mira Nair (*Kamasutra* —*Kamasutra: A Tale of Love*, 1996—, o la que ara ens ocupa, *La Feria de las Vanidades* —*Vanity Fair*, 2004—), o l'hongarès István Szabó (també la que ara ens ocupa, *Conociendo a Julia* —*Being Julia*, 2004—, amb una meravellosa An-

nette Bening). Com podem veure, no és un mal currículum.

Però no només parlem del seu currículum, sinó del molt especial to que aconsegueix donar a tot allò que toquen les seves notes: gaudim a *La Feria de las Vanidades* d'una composició d'època, molt adequada per al Londres del segle XIX, que, de cop i volta, inclou ritmes de l'Índia completament diferents però perfectament assimilats al conjunt, i encara que el cinema de Mira Nair no és per a tots els gustos, la mà de Danna el fa bastant més accessible i atractiu. I ja no parlem del preciosisme cinematogràfic de Szabó, qui ens porta també a Londres, però al de 1938, del teatre i dels anys feliços abans de la guerra, amb una gran actriu (tant el personatge com l'actriu que l'interpreta) que és capaç de fer que ens emocionem i que gaudim com poques vegades quan anem al cinema, i Danna és allà per portar-nos lluny, mesclat i barrejat amb cançons d'època que no li fan gens de nosa, tot el contrari, perquè les sap aprofitar i jugar-hi amb una mà admirable.

Així, doncs, encara que el nom de Mychael Danna ens comenci a sonar només de poc a poc, ja veureu com ben aviat no ens oblidarem, d'ell, mai, precisament perquè es convertirà en un inoblidable, encara que sempre serà un compositor ben atípic. ■

La feria de las vanidades.

